

EXCLUSIVE

BOHÉM

SINCE: 2011

JAZZ

MAGAZIN

AZ EGYETLEN MAGYAR KLASSZIKUS JAZZ SZAKLAP

II. ÉVF. 2. SZÁM – 2012. ÁPR.

**Lapzártakor
érkezett:
84 éves korában
New York-ban
elhunyt
Joe Murányi**
emlékező írásunk a 16. oldalon

A Bohém Fesztivál után valahogy minden más...

 Ha valami egy évben csak egyszer történik, s ráadásul hosszú hónapok szervezőmunkája után néhány nap alatt vége is van, utána értelemszerűen nagy ürességet érez az ember. A Bohém Fesztiválok ilyen alkalmak. Jó utána visszagondolni a rendszerint fergeteges hétvégére, de máris hiányzik a tömeg, hiányoznak a jópofa, barátságos és nem utolsósorban világszínvonalú zenészek, s már várjuk a következőt. Nem csak mi, szervezők, de a közönség is. Idén is megkaptuk azt a dicséretet, amit szinte minden évben: eddig ez volt a legjobb fesztivál. Meggyőződésem, hogy ezt jövőre is sokan mondják majd.

Mindenesetre a Bohém Fesztivál után valahogy minden egy kicsit szebbnek, jobbnak tűnik. A lendület, a lelkesedés egyelőre nosztalgizást, számvetést jelent, majd hamarosan elkezdődik a jövő évi fesztivál szervezése. Addig is jól esik visszatekinteni, ezért ebben a számban néhány írás a huszonegyedik Bohém Fesztiválról szól. Füstös-Simon Zsuzsanna riportja a 2. oldalon olvasható, én az anyagi háttérről írtam a 11. oldalon, s ezúttal állandó szerzőnk, Kovax önéletrajzi ihletésű írása is részben a Bohém Fesztivál körül forog...

szerint íródott, a rovatok tematikáját követve. Az egyedi írások mellett sorozataink is vannak: a tánc történettel most éppen a charlestonnál járunk; Korb Attila Louis Armstrongról, Zipernovszky Kornél pedig Buddy Boldenről írt háromrészes sorozatot, mindkettőnek a második cikke található a Bohém JazzMagazin mostani számában.

Eredetileg lett volna még a Bohém Fesztivállal foglalkozó írás, de Joe Murányi halála megváltoztatta a terveket. Ez a kis bevezető írás is csak az előző bekezdés végéig tartott. Azóta jártam Mezőkövesden Pap Pálnál, aki annak idején Joe-ról portréfilmet készített, s kaptam tőle néhány régebbi felvételt, amin Joe-val együtt játszottunk. Előbb-utóbb jó lenne valamit vizionálni ezekből, legalább a világhálón. Ezért, ha majd előkerül minden videó (többek között a 2003-as mezőkövesdi koncertünk három kamerás felvétele), akkor igyekeznék képileg is méltó emléket állítani Joe Murányinak. Egyelőre a kecskeméti nyolcvan éves születésnap koncert van meg, de a felvétel minősége miatt sajnos csak dokumentumértékű, annak viszont, elsősorban Joe bácsi tüneményes és informatív szövegei miatt, rendkívül érdekes. Bohém VIP-tagoknak hamarosan elérhetővé tesszük.

Ittész Tamás

A fenti kép 1967-ben készült Chicagóban, az első próbán, amin Joe Murányi részt vett a Louis Armstrong All Stars tagjaként. A fotónak ezt a példányát Joe Murányi 2003-ban Scott Robinson, a kiváló klarinétos-szaxofonos számára dedikálta.

Ha már önéletrajzi ihletés, akkor a véletlen úgy hozta, hogy Szalóky Béla is ehhez a műfajhoz folyamodott ebben a számban. A többi cikk az eddigiekben megszokott rend

IMPRESSZUM:
Bohém JazzMagazin
csak Bohém VIP-tagok részére
*a Kecskeméti Jazz Alapítvány
elektronikus tagi kiadványa*

Felelős szerkesztő: Dr. Ittész Tamás
Cím: 6001 Kecskemét, Pf. 652.
Telefon: 0620/336-4620
E-mail: help@bohémragtime.com

Hétszer három szó a huszonegyedik Bohém Fesztiválról

avagy: $7 \cdot 3 = 21$
*kulisszák, élmények,
vélemények*

Füstös-Simon Zsuzsanna rendhagyó
fesztiválbeszámolója

 Hogy milyen is volt az idei, Bohémek által szervezett nemzetközi jazzfesztivál? Könnyebb arra a kérdésre válaszolni, hogy milyen nem volt: unalmas, szomorú és egyhangú. A 2012. március 23-25-ig tartó XXI. Nemzetközi Bohém Ragtime & Jazz Fesztivál osztatlan sikert aratott. Ezt onnan tudom, hogy magam is ott voltam – mindent láttam és hallottam (majdnem) –, meg persze többen mondták is nekem. Hogy ki és mit mondott? Sokan, sokfélet, leginkább pozitív aspektusból.

Például az a holland pár, akik most először voltak ezen a fesztiválon, így vélekedtek: *meglepéssel teli, magas színvonalú, és jól szervezett.*

Egy rendszeres fesztivállátogató csapat tagjai szerint: *pazar, kiváló és felvidítő.*

Dániel Balázs, a boogie-woogie zongorista szerint a jazz fesztivál maga volt az *őrület, a boldogság, és a jó zene* helyszíne.

Apropó, boogie. A táncosok produkciója is feledhetetlen élményt nyújtott a vendégseregnek – köztük e cikk írójának is. Az egyik párossal beszélgetve kiderült, milyen is volt ez a fesztivál „táncos szemmel nézve”: *fantasztikus, inspiráló, és bobém.*

Rendkívül furdalta az oldalamat a kíváncsiság, hogy megtudjam, ki is rejtőzik pontosan a George Washingmachine név mögött. Odaszegődtem hát az ausztrálosan laza Mosógép Úr mellé, arra hivatkozván, hogy péntek esti fergeteges koncertjén kijelentette, bárki bármit kérdezhet tőle. A felajánlott lehetőséggel élve így tudtam meg, hogy a whiskey a kedvenc itala. Azonban amikor az eredeti nevéől kíváncsiskodtam, csupán annyit árult el, hogy Fred Washingmachine valójában. *(Maradjunk annyiban: én tudom a rendes nevét, de nem árulhatom el – a szerk.)*

No de miért éppen Washingmachine? Gyerekkori történethez kötődik a válasz, mert a kis George gyermekként olyan izgága és pörgős volt, mint egy mosógép; így ragadt rá a Mosógép Gyurka becenév. Önmagát – Washingmachine mivoltát – a színpadon sem hazudtolta meg, a maga pörgős módján igazi élő show-t produkált zenélés közben.

Herbert Christ, az idén hetvenedik születésnapját ünneplő német jazztrombitás a maga

békés, nyugodt kisugárzásával teljesen elbűvölt. Gondolták volna, hogy Herbert igazi „magyar-rajongó”? Elmesélte, annyira szereti Magyarországot és az itt élő embereket (főként nyitottságuk és érdeklődésük miatt), hogy ha lehetősége lenne, investálna egy lakásvásárlásba. Egyébként ízlett neki a szülinapi torta, és a fesztivált az alábbi három szóval jellemezte: *művészi, profi, és relaxáló.*

A Frank Muschalle Triót is megszólítottam, ám érdemben csak a zongoristájukkal, Frank Muschalléval tudtam szót váltani, ugyanis az együttes többi tagja a jam session, vagy a borozgatás okozta mámor miatt – ezt én megítélni nem tudom, a zenészeknél semmi sem biztos – már igencsak hangulatánál volt. Frank mesélt első találkozásukról, amire Bécsben került sor, és azóta immáron 14 éve járnak együtt koncertekre. Az ő szavaival élve az idei fesztivál *bámulatos és csodálatos, az egész rendezvényt a profizmus* jellemezte.

Utolsó beszélgetőtársam egy szimpatikusnak tűnő fiatalember volt, akivel már ama kora hajnali órák – új idő szerint 01:30 kor – igen nehézkesnek tűnt a kommunikáció, ugyanis az óraátállítás miatti időeltolódás egyre laposabb szempillamozgásokat eredményezett. Annyit azonban megtudtam tőle, hogyan értékelte az idei fesztivált: *laza, profi, igazi élmény.*

Következtetésem tehát komolyak és helytállóak a Bohém Fesztivállal kapcsolatban: aki a jazzt szereti, rossz ember nem lehet – legalább is nem nagyon. A jazz egy más világ: boldog, önfeledt, gondfelejtős, ami kihozza a „bolondosságot” még a legmorgorvább emberekből is.

Bohémságra fel 2013-ban is! Találkozunk a huszonegyedik fesztiválon 2013. március 22-24-én!

Szöveg: Füstös-Simon Zsuzsanna
Fotók: Siklós Péter

NEM CSAK ZENE, TÁNC IS! – a cake walktól a swingig • Vajda Gyöngyvér, Janicsek Gábor

Gyöngyvér és Gábor együtt nyertek párban swingtánc-világbajnoki címet. A 25 éves Bohém-gálán is színpadon voltak. Mindketten foglalkoznak tánc történettel is, tanítanak a Táncművészeti Főiskolán.

Fehér népek táncai és a charleston

 Az afro-amerikai táncok egy része fehér táncformákból eredeztethető – mint ahogy a fekete és kreol jazz-zenészek is többnyire a fehérek népszerű dallamait használták alapanyagként. A New Orleans-i kreol zenekarok a táncmulatságokon általában *mazurkából, valcerből, polkából és two step-ből* álló sorozatokat játszottak, amelyeket szünet előtt egy *francia négyes* zárt le.

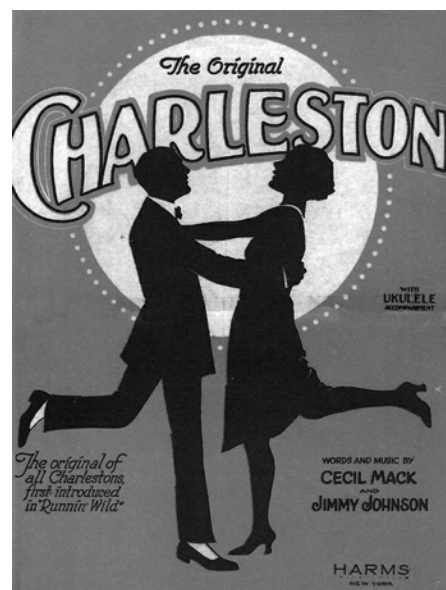
[...]

Gyakorlatban a tánc: a jobb láb oldalra lép és a bal láb súlytalanul mellé zár, majd a bal láb lép oldalra és a jobb zár súlytalanul mellé és így tovább a páros másik tagja természetesen ennek tükörképét táncolja. A zenekarok 1910 körül általában már csak egy *quadrille-t* vagy más néven *francia négyest* játszottak éjjélkor, ami az idősebbek számára a tánc végét jelentette. A fiatalabbak még maradtak *slow drag-et* táncolni.

[...]

Az új stílus kedvelt volt a fiatalok körében, különösen a korszak lázadó hölgyeinél, akik rövid ruhát viseltek, ami alól végre lekerült a fűző, és az új frizuráivátnak köszönhetően lebegett a hajuk a tánc közben.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

MINDENKI MÁSKÉPP CSINÁLJA – a klasszikus jazz stílusjegyei • Korb Attila

Attila, a Bohémekhez egykor 13 évesen kerülő harsonás, kornettes, zongorista, énekes a magyar jazzpaletta egyik legtehetségesebb figurája. Segítségével érhetőbbé válik a klasszikus jazz és más füllel hallgat majd zenét az olvasó.

Louis Armstrong 2. rész: A big band korszak

[...]

 1929-ben Louis Armstrong New York-ba megy, ahol mint igazi sztárt fogadják. Nincs többé második trombitálás, vagy énekesnő kísérés, igazi szólistaként („featured soloist”, ahogy ott mondják) kezelik.

[...]

Közben 1931-32-ben visszamegy Chicagóba ahol több Hoagy Carmichael szerzeményt is rögzít, többek között a *Stardust*ot és a *Lazy River*t. Utóbbi élete végéig előszeretettel játszotta. Ez idő tájt tartóztatják le marihuána birtoklásért – felfüggesztett szabadságvesztésre ítélik. Élete végéig rabja maradt a szernek – de nem próbálkozott soha az erősebb drogokkal.

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthető a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben [letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!
Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket, [töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#) teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#) évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

Miután visszatért Amerikába Joe Glaser teszi meg új menedzserének, aki élete végéig mellette marad és kemény kézzel, kompromisszumokat nem tűrve rendez ügyeit. Glaser '35-ben rögtön megszerzi („kibérli”) a teljes **Luis Russell** zenekart (Luis Russell zongorista a korszak egyik legjobb fekete big bandjének volt a vezetője), ahol Armstrong igazán otthon tudta magát érezni, hiszen többségében régi

[...]

[...]

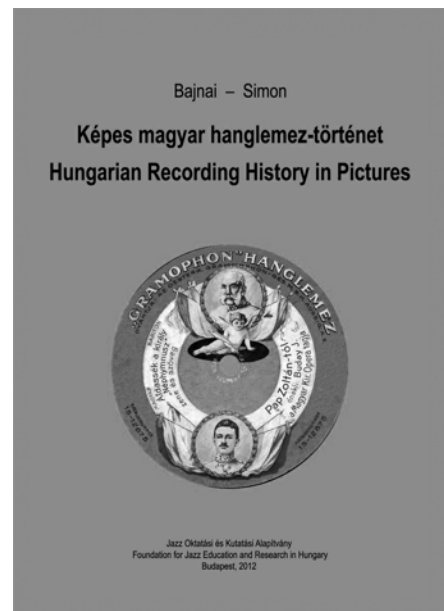
A '40-es évek elejére kifulladás a swingkorszak. A dixieland revival, illetve a bebop hódított. A big band zene kiment a divatból. Louis zenekara elfáradt, egyre kevesebb volt a koncert, illetve a lemezfelvételek is megcsappantak. Louis a köztudatban maradt – Glaser tudta, hogy hamarosan újítani kell, vagy pártfogoltja is eltűnhet a színről, mint ahogyan több New Orleans-i zenésztársának is fel kellett adnia a zenészséget.

Képes magyar hanglemez-történet június 10-ig kedvezménnyel a Bohém Webáruházban!

Bajnai Klára és Simon Géza Gábor legújabb könyve, a kétnyelvű (magyar-angol), 1121 színes fotót tartalmazó, A/4 formátumú, 176 oldalas kötet 5000 Ft helyett 4500 Ft-ért kapható a Bohém Webáruházban: <http://bohem.shoprenter.hu>

Az 500 Ft-os kedvezmény érvényesítéséhez a vásárlás végén meg kell adni a **BJM66** kódot. A vásárláshoz regisztrálni kell!

ELFELEDETT NAGYSÁGOK • Joe Fritz

A mindig kifogástalan eleganciájú Fritz Józsi 1997-ben Bohém-tag is volt. Rendkívül népszerű, minden szempontból egyéni stílusú klarinétos, jelenleg saját zenekarával (Joe Fritz Band) és különböző formációkkal hallható, főként Budapesten. Rengeteget tud a jazzről zenész és történész szemmel egyaránt, rovatában egy-egy kevésbé ismert kiváló zenésszel foglalkozik.

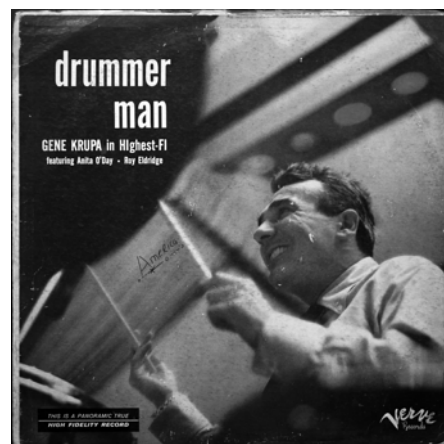
„A” swingdobos: Gene Krupa

 Gene Krupa korának egyik legdivatosabb és legjobban fizetett zenésze volt, és emiatt néha még szakmai berkekben is megfélemlítettek jazztörténeti jelentőségéről. 1909. január 15-én született Chicagóban, gyermekkorában kezdett dobolni, bár édesanyja azt akarta, hogy papnak menjen. Szabályos zenei tanulmányokat végzett, és emellett olyan zenészeket hallgatott, mint Baby Dodds, Zutty Singleton és Tubby Hall. 1927-ben Red McKenzie névleges vezetése alatt készítette el első lemezfelvételeit, amit tulajdonképpen a legendás gitáros-zenekarvezető Eddie Condon szervezett, akinek szintén ez volt az első felvétele. Ezen a jazztörténeti jelentőségű felvételi napon először rögzítettek basszusdobot.

[...]

1943-ban feloszlott a banda, amikor Krupát San Franciscóban egy drog-ügylet miatt lesíttették. Úgy gondolta, hogy karrierjének vége. Visszatért New Yorkba, hogy zenei tanulmányokat végezzen és zenét szerezzen, de Goodman rábeszélte, hogy ismét csatlakozzon zenekarához, amellyel a Keleti-part amerikai katonai bázisain turnézott.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

SZUBJEKTÍV JAZZSAROK • Kovács Tamás

Kovács kecskeméti és jazzharsonássá válásában fontos szerepe volt a Bohém Fesztiváloknak. A jazzfőiskolás évek után a Jazz Steps harsonása lett, de több zenekarban is szívesen látják mint „állandó kíséret” (így természetesen többször volt a Bohémekkel is koncerten és turnén). Megrögzötten hisz a klasszikus jazz nagyszerűségében, egyéni hangú írásaiban elsősorban stílári és minőségi kérdéseket boncolgat – rendkívül szórakoztatóan.

Hogyan lettem dixieland huligán avagy: miként változtatta meg az életem egy ártatlannak tűnő vírushatározás

Pár napja ért véget a Bohém Fesztivál és a friss élmények kapcsán elmerengtem kicsit a múlton. Tulajdonképpen nagyon sokat köszönhetek a Bohém Fesztiválnak. Ott tapasztaltam meg, milyen magával ragadó hangulata van a közös örömezésnek.

[...]

Kedvelt időtöltéseim közé tartozott a jazzfordulatok énekfüzetembe történő kottázása, és jazz-zenészek nevének ill. hangszerek firkálgatása a könyveimbe. A preferencia-rendszerem átstrukturálódott, így a közismereti tárgyak irányába tanúsított figyelmem jelentős mértékben lanyhult.

[...]

Ezekben a korai években történt, hogy az egyik jam session-on Dömötör Kristóf klarinéton és jómagam tenorkürtön egy 10-15 perces önmegvalósító össze-vissza túlköléssel – a „Szentek” (When The Saints Go Marchin’ In) körére – exponáltuk magunkat. Idősebb jazzzenész érdekes módon egy sem volt a környéken.

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

HÁZIMUZSIKA MINDENKINEK • Fodor László

Laci a Hot Jazz Band klarinétosa, a Bohémekkel 1990 és 2000 között 10 évig muzsikált, Gödöllőn fiatalokból álló dixieland-csapata is van. Az utóbbi adta az ötletet, hogy amatőr zenekaroknak is használható kottamellékletet (három fúvós, basszus akkordokkal) produkáljon minden számba – ha a VIP-tag nem zenél, a rokonok, ismerősök között biztos akad egy-két hangszeres.

Sheik of Araby

 Sok szeretettel köszöntelek kedves dixie-t kedvelő olvasó! Ebben a számban egy némafilm zenéjének, a Sheik of Araby (Arábia sejkje) című dalnak, pontosabban a dal első periódusának hangszerelését láthatod. Azt hiszem ez utóbbi mondat kicsit magyarázatra szorul. A film 1921-ben készült Rudolf Valentino főszereplésével és még ebben az évben komponálta hozzá a zenét egy Harry B. Smith nevű amerikai zeneszerző. Én úgy gondolom,

hogy amikor a filmvásznon megjelent Rudolf Valentino, a takarítóból lett gigolo (a gigolo pénzért szórakoztatta a magányos hölgyeket a mulatókban), majd filmszínész, a zongorista ezt a melódiát játszotta, hisz tudjuk, hogy a mozikban kezdetben zongoristák játszottak a filmek alá kíséretként.

A nóta tempója nem gyors, és ez azért is fontos, mert a klarinét kiegészítő „gurgulázásai” próbára teszik a hangszerjátékost. A szokott módon figyeljete a ritmikus kíséretre, bár azt hiszem, a darab hangulatából adódóan ez természetes. Ha érdekel

bennetek a teljes verzió, a harsonás már előre tanulhatja a melódiát, hisz’ ez lesz majd a következő periódus. Jó muzsikálást és kísérletezés kívánok!

Figyelem!

A zongorával és dobbal kiegészített kotta letölthető a Bohém Webáruházból, és ugyanitt elérhető a teljes szám is, előre meghangszerelt szólókkal, befejezéssel, komplett hangszereléssel, koncertkész állapotban:

<http://webshop.bohemragtime.com>

Sheik of Araby

Fast (M.M. ♩ = c. 200) arr.: Lafo

Clar. in B \flat

Tp. in B \flat

Trb.

Tuba

B \flat Cl.

B \flat Tpt.

Tbn.

Tuba

Chords: B \flat 6, B \flat 6, B \flat °, Cm7, F7, Cm7

13

B \flat Cl.

3 \flat Tpt.

Tbn.

Tuba

F7 Cm7 F7 B \flat 6 B \flat 6 F7

18

B \flat Cl.

3 \flat Tpt.

Tbn.

Tuba

B \flat 6 B \flat 6 B \flat ° Cm7 F7 Cm7 F7

24

B \flat Cl.

3 \flat Tpt.

Tbn.

Tuba

D7 D7 G7 G7 C7 C7

30

B \flat Cl.

3 \flat Tpt.

Tbn.

Tuba

C7 F7 B \flat 6 B \flat 6 F7

PANNON JAZZVILÁG • Simon Géza Gábor

SGG elsősorban diszkográfus, 1964 óta kutatja a magyar jazz történetét, a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság alapító tagja, a www.jazzkutatas.eu című lap főszerkesztője, jónéhány Bohém-album kiadója. Legkedvesebb témájából, a magyar klasszikus jazz (nagyközönség számára szinte teljesen ismeretlen) történetéből szemezget cikkeiben, a magyar ragtime-tól a magyar swingig. Csemege!

Martiny Lajos, a magyar swingkirály (1912-1985)

 Június 11-én ünnepeljük a magyar swingkirály, Martiny Lajos, századik születésnapját. A Budapest IX. kerületében született Martiny, becenevén Lajcsi, sokoldalú képzést kapott, zenei tehetsége hamar kitűnt. Számos korai magyar jazzbandben megfordult, akikkel Európa számos országában hatalmas sikerrel szerepeltek. Egy-egy városban 60-80 jazzkoncertet adtak. Egy svájci lap az ott turnézó magyar bandet Duke Ellington zenekarához hasonló nagyságrendűnek vélte.

[...]

Maradt még egy, a felvételre előkészített, előmelegített lakklemez. Kalmár Pálnak ekkor támadt egy ötlete:

– Mi lenne, ha felvennénk azt a darabot, amit már jó ideje énekelek, de eddig egyik lemezgyár sem akarta rögzíteni, mert szerintük annyira szomorú, annyira gyászos darab, hogy senki sem venné meg? Csináljuk meg! Külön pénzbe már nem kerül. A lakklemez úgymint tönkremenne.

Martiny Lajos a zongorához ült, Kalmár Pál a mikrofonhoz lépett. Aligha sejtették, hogy azokban a percekben a XX. századi tánczene egyik legnagyobb slágerét és a jazztörténet egyik igen jelentős standard darabját, a *Szomorú vasárnapot*, angol címén a *Gloomy Sunday*-t segítik a világra, amelyet – ahogy szokták mondani – szinte mindenki, aki élt és mozgott, felvett lemezre. Billie Holiday, a korszak kiemelkedő színesbőrű énekes sztárja a Teddy Wilson együttesrel például három változatban is lemezre énekelte a darabot.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találja meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

Bohém Fesztivál számvetés és ami utána jön avagy alapfokú fesztiválszervezői gyorstanfolyam

Bár végleges adatok csak mintegy két hónap múlva állnak majd rendelkezésre, az már most látszik, hogy hosszú évek óta végre nem volt veszteséges a Bohém Fesztivál. Igaz, nyereséges sem. Ez a nagyérdeműt legfeljebb annyiban érdekelheti, hogy tudja, ha sokáig marad mínuszban a kassa, előbb-utóbb megszűnik kedvenc fesztiválja. Most mégis legyen szabad egy kis háttéráttekintéssel szolgálnom, hadd legyen egy kicsit látható kívülről is, hogy miért nem működik úgy a kulturális szervezés, mint azelőtt. Illetve, egyáltalán hogyan működik... Siránkozni nem szokásom, ezúttal is csak a pusztá tények felsorolására szorítkozom. S természetesen bizonyos problémák megoldására megoldási javaslataim is vannak, de ezek számbavétele már meghaladná e kis írás kereteit, ezért tekintsék úgy ezt a cikket mint egy alapfokú kulturális szervezői tanfolyam első leckéjét.

Előljáróban talán érdemes áttekinteni, nagyjából hogyan alakul egy jazzfesztivál kiadási és bevételi oldala, akkor is, ha ezek felsorolása talán az ilyen tevékenységet még soha nem folytatók számára sem bonyolult feladat. De persze az ördög a részletekben rejlik. Szóval:

Kiadás: 1. Fellépti díj 2. Útiköltség 3. Szállás, étkezés 4. Technikai költségek (terembér, hangosítás, hangszerbérlet, stb.) 5. Grafikai és nyomdaköltség 6. Marketing, reklám 7. Kommunikáció (posta, internet, telefon) 8. Egyéb (irodaszer, személyi költségek, jogdíj stb.)

Bevétel: 1. Jegyeladás 2. Állami, pályázati támogatás 3. Szponzori bevételek 4. Egyéb (koncertbevételek, jutalékok, merchandise)

A fentiek közül talán a bevételi oldal egyéb kategóriája szorul egy kis magyarázatra: a *koncertbevételek* az egyik legjelentősebb bevételi forrásunkat jelentették 18 évig, amíg a Kecskemétre érkező külföldi zenészeket „el tudtuk adni” más magyar városokba, s így tk. ernyőfesztiválként működve azonos grafikai megjelenéssel, részben azonos fellépőkkel tudott jelen lenni a Bohém Fesztivál országshoz (fénykorunkban, 1998-ban 11 nap alatt 14 városban 21 koncerten), s jóval

költséghatékonyabb megoldás volt, mint a külföldi zenészeket csupán a kecskeméti hétvégére szerződtetni. A *jutalék* a hozzánk látogató külföldi rajongók szállodai jutalékát jelenti: volt olyan év, amikor a nem kevés külföldi zenészt örömmel látta vendégül ingyen a szálloda, cserébe a teljes díjat fizető 50 külföldi, sokat költő jazzrajongóért. A *merchandise* pedig az ajándéktárgyak (fesztivál CD-k, -DVD-k, pólók, esernyők) eladásából származó bevételt jelenti.

Ez utóbbi nálunk értelemszerűen elenyésző bevételt hoz a konyhára (nagy fesztiválok vizont jelentős a szuvenírtárgyakból származó bevétel), de az első, legnagyobb érvágást két éve az jelentette, hogy kiestek a fenti *Egyéb* bevételi kategóriából a *koncertbevételek*. A magyarországi kultúra- és intézményfinanszírozás (és sok egyéb, részben járulékos ok) következtében egyik évről a másikra gyakorlatilag megszűnt annak a lehetősége, hogy Kecskeméten kívül is legyenek fesztiválkoncertek. Természetesen abban az évben (az addigi 18 fesztivál tapasztalataira hagyatkozva) a külföldi zenészeknek 6 napra szólt a szerződésük, de zenélés helyett három napig malmoztak, míg a fellépti díj, szállás, étkezés dukált nekik. Tavaly természetesen már csak a hétvégére kapott mindenki szerződést. Akkor viszont a fesztivál előtt másfél hónappal tizenegy támogatóból (akikkel szóbeli megállapodásunk volt) hét lépett vissza, s végül nem írta alá a szerződést. (Az igazsághoz tartozik, hogy mindenki a gazdasági válságot okolta, s a kilépő szponzorok egy része idén ismét támogató volt.)

Abba most ne is menjünk bele, hogy miért nem lehet kulturális intézményekkel, városi és pályázati támogatókkal, és általában szponzorokkal sem szerződést kötni január-februárnál előbb, netán már csak a fesztivál után. Ez már messze vezetne, nagyon messze... Az tény, hogy a fellépők, és a kiadási oldalon szereplők felé korábban kell elköteleződni, minthogy a bevételi oldal biztosítottnak látszana, tehát valamiféle rizikót kell vállalni. Vagy azt, hogy gazdaságilag józan módon szerveződik egy fesztivál (annyt költenek, amennyink van, s azt is csak akkor, amikor már megvan a pénz), de ebben az esetben a művészi koncepcióból és a színvonalból kellene engedni. Akkor pedig, ugye, legközelebb már nem jön el a magát becsapva érző néző, s ennek egyenes következményeként a szponzori és egyéb támogatások is jelentősen csökkennének, vagyis végül is gazdaságilag sem jár jól hosszútávon a rendezvény. Rókafogta csuka.

Az állami, pályázati támogatások rendszere állandóan változik, s minden évben Damoklész kardját jelentő változásoktól retteg a kulturális szakma. Az NKA (Nemzeti Kulturális Alap) időről-időre átalakuló pályázati

rendszerében évekig kikötés volt, hogy csak legalább 10 milliós költségvetésű fesztiválok pályázhatnak. Mi éppen belefértünk a kategóriába (kaptunk is támogatást), de idén végképp spórolnunk kellett (ami hál’ Istennek a programon nem látszott, s a fesztiválon nem érződött), s inkább hatmillióra faragtuk a költségvetést és lemondunk az egy-másfélmillió forintos támogatásról.

A belépőket árusító külföldi fesztiváloknál a jegybevétel termeli a teljes bevétel 60-70%-át, nálunk ez az arány 15-20%, s óriási munkával (és aránytalanul sok reklámmal) lehet ezt a számot 25%-ig feltornászni. Ráadásul a jegybevételt ÁFA terheli, s a Szerzői Jogvédő Iroda (Artisjus) felé is kötelezően be kell fizetni 9%-ot (aminek – szerzőként saját tapasztalatból tudom – talán ha az ötöde jut el a jogdíjak tényleges címzettjeiig), a jegyértékesítési jutalékról (5-15%) nem is beszélve. Ez utóbbit a jegyirodák, többnyire monopolhelyzetük biztos tudatában elég könnyedén érvényesítik... Mindenesetre van, hogy a nézők által jegyre kifizetett pénznek mindössze a fele (igen, 50%) marad a szervezőnél.

A kiadási oldalon persze nyilván lehetne faragni, de a végeletig ott sem lehet spórolni. Íme néhány gyakori ötlet cáfolata:

– Játsszanak a zenészek szerényebb gázsíért: én zenészként is szemlélem a kérdést, nem csak szervezőként, s ez a megközelítés számomra elfogadhatatlan; nyilvánvaló, hogy egy bizonyos ponton túl nem csökkenthető a fellépti díj, de meg kell találni az elfogadható, méltányos díjazás mértékét.

– Lehetne szimpatizánsok, rajongók által felajánlott magánszállásokon altatni a fellépőket, sőt a belföldi fuvarok egy részét is meg lehetne így oldani; igen lehetne, de vannak dolgok, amiken nem szabad spórolni, ez is azok közé tartozik; Játsoztunk hasonló elveken működő egészen jelentős fesztiválok külföldön, s bizony imageromboló sokszor a lelkes önkéntes sofőrök, házigazdák és hangosítók idegesítő, változó színvonalú tevékenysége.

Üzletember ismerőseim, mikor vázoltam nekik a koncert- és fesztiválszervezés buktatóit, alig akarták elhinni, hogy ekkora széllel szemben még van, aki akar és tud valamit tenni. Egyelőre még megvan bennem, bennünk a szándék. Ötletünk is van néhány szakajtónyi a Bohém Fesztivál jobbítására. Mindazonáltal ha valaki segíteni akar, netán csak egy aprócska ötlete van, a help@bohemragtime.com címen örömmel várunk mindenféle segítséget, szervezésben hasznosítható ötletet.

Iltzész Tamás

EMAILEK EDMONTONBÓL • Zipernovszky Kornél

Kornél jazzújságíró (egyébként a transzformátor feltalálójának, Zipernowsky Károlynak a leszármazottja), alapítója és sokáig rovatvezetője volt a Gramofon jazzrovatának, a Fidelio jazz- és világzenei rovatát vezette. Nyakig benne volt jőpár jazz-világsztár magyarországi turnéjának lebonyolításában és a Bohém Fesztivál körüli sajtós tevékenységekből is bőven kivette a részét. Most egy évig Kanadában él, onnan jelentkezik – nem csak kanadai tárgyú írásaival.

Így láttam Boldent 2. Szóbeszéd, festmény, regény

Buddy Boldent általában a jazztörténet első műfajteremtő, meghatározó művészeinek tartják, pedig sokan csak hallomásból ismerték. Vagy még abból se. Felvétele nem maradt fenn, legendája viszont – vagy talán éppen ezért – egyre gyarapszik. Sorozatunk második darabja a legenda művészi és egyéb értelmezéseivel foglalkozik.

[...]

Persze, az élet realitásának talaján nem árt leszögezni, hogy Bolden betegségének biokémiai természete feltehetően olyan volt, hogyha bolti eladóként éli az életét, akkor is összeomlás várt volna rá, mint arra a pszichiátriában, a filmekben és a jazzben egyaránt jártas irodalomprofesszor, Krin Gabbard rámutatott.

Bolden és a fehér Bix Beiderbecke egyaránt súlyos alkoholproblémával küzdöttek, mindketten 1931-ben haltak meg. Egymást táplálta a legendájuk.

[...]

Az ekkor adott interjúban Russellnek és másoknak Johnson azt mondta, hogy tagja volt Bolden zenekarának. Azt is elmesélte, hogy Bolden fodrászüzletben dolgozott, és hogy szerkesztett egy vékony kis pletykaújságot *The Cricket* címmel. Mint később Bolden biográfusának, Marquisnak köszönhetően kiderült, ebből semmi sem volt igaz. Johnson „improvizált” egy kicsit Bolden életrajzának témájára, hogy mutassa, milyen jól is ismerte ő azt az embert, akit már akkor sokan a jazz első mesterének tartottak.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthető a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

DZSESSZTÉTIKA • Matisz László

Matisz László jazzújságíró (sőt, visszavonult jazz-zenész is: szaxofonos-fuvolista), a Gramofon jazzrovatánál dolgozott, a Sziget jazzprogramjait szervezte, közreműködött rengeteg jazznagyság magyarországi turnéjának lebonyolításában, évekig a Bohém Fesztiválnak is sajtósa volt. Esztétikai tárgyú, esztétikai megközelítésű cikkeiben nagyon fontos dolgokat mond ki. Figyelni kell rá!

Az improvizatív alkat

Vannak emberek, akik részéről elfogadhatatlan az – akár csak kis mértékben is – „kétes kimenetel”, de még gyakoribb, hogy a bizonytalansági tényezőket rejtő cselekvési terv eleve szorongást, vagy félelmet ébreszt az emberben. Sok fontos szempont létezik, melyek alapján két nagy csoportra lehetne osztani az emberi lényeket, az egyik ilyenről van itt szó; vagyis azokról, akik az ember (főleg önmaguk) tévedhetetlen és a tökéletest közelítő ideájában hisznek, és azokról, akik ennek szinte az ellenkezőjében, a kiszámíthatatlanságban, az alig kontrollálható sorsszerűségben, de lélekjelenlétben is, és persze az esendőségben (gyakran ez utóbbival védekezve a negatív fejlemények miatt). Nyilván nem létezik vegytiszta típus (ebben sem), de egyik vagy másik jellemző az egyes emberre.

Nem szerencsés a zenét – s így a zenészt sem – túlzottan pszichológiai aspektusból vizsgálgatni, mivel az sokkal inkább szellemi dolog, de ha arra gondolunk, hogy a muzikusok milyen sűrűn hivatkoznak a tudatos vagy ösztönös belső, motiváló erőkre, nem tekinthetünk el ettől a szemponttól sem.

[...]

Bizonyos szempontok alapján könnyedén kijelenthetnénk, hogy az improvizáció nem tanulható, azaz született adottság kérdése – ahogy erre jelen írás címe is utal –, de más szempontok szerint az ellenkezője is igaz lehet. A válasz azonban nem szűkíthető „bizonyos szempontokra”, semmiképp sem tekinthetjük ezt egyszerű adottság, vagy még egyszerűbb akarás vagy önhittség kérdésének. Például azért sem, mert a rögtönzés alatt manapság túl sokféle zenélési módszert értünk.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

JAZZKANCELLÁR KALANDJAI • Szalóky Béla

Béla a legsokoldalúbb magyar jazzmuzikusok egyike. Eredetileg harsonás, a Benkó Dixieland Band kornettese, a Police Big Band vezető karmestere ("civilben" ezért rendőr őrnagy). Megjárta nagy fesztiválok, híres jazzklubok sorát, mindenütt ott volt, ahol egy világsztár felbukkant, rendszeresen játszik jazznagyágokkal. Elsősorban a velük közös élményeit, sztorijait osztja meg cikkeiben.

A hegedű, a kerék, a búbosbanka és a Benkó Dixieland

 Ha erre a címre sem kapta fel a fejét a nyájas jazzkedvelő olvasó, akkor talán érdemes lenne más kifejezési formát találnom. Elismerem, a címben van kakukktójás. Nem is egy. A kerék teljesen ártatlanul csöppent ide, a búbosbanka szerepe sem több mint a figyelemfelkeltés, a hegedű és a Benkó Dixieland már sokkal érdekesebb.

[...]

Amikor valakinek egy számomra módfelett mulattató, a hallgató számára nyilvánvalóan dögunalmas történet mesélése elején elhelyezem a sztorit a jazztörténet időhálóján („akkoriban itt és itt játszottam éppen”), rendre meglepődök a reakción: *Nabát, nem is tudtam, hogy ott muzsikáltál.* (Nyugalom, kisvártatva jön a hegedű.) Ez a fájó felfedezés, miszerint a történelemlkönyvek hanyagul kezelik pályafutásomat, arra az elhatározásra juttatott, hogy egy kaland leírása helyett ezúttal közreadom saját nagy kalandomat, a hegedűtől a Benkó Dixielandig. A két végpont között az út rövidebb, mint hinnénk.

Egyszer voltam, hol nem voltam, hat évesen hegedűtanár édesapám hangszert adott a kezembe. Igen, igen, kitalálták: hegedűt. A Parasztkantáta szélesebb elsajátítása után érdeklődésem szinte azonnal a Star Wars filmek felé fordult, derékba törve az új Ojsztrah megszületését. Szomorú, de akkor volt a kezemben hegedű utoljára. Kénytelen vagyok a következő éveket átugrani, mert azon kívül, hogy apám gondosan ábécé sorrendbe rendezett lemezgyűjteményében Bartók mellett Basie lemezeket találtam, majd átnyergeltem a tolóharsonára (igen, az a pozan), más fontos nem történt.

Az itt hiányosan közölt cikkek teljes terjedelmükben

[letölthetők a Bohém Webáruházban](#) 299 Ft-ért!

Ha a Webáruházban nem találna meg egyes cikkeket,

[töltse le a Bohém JazzMagazin aktuális számát](#)

teljes egészében, ugyanott 1995 Ft-ért!

A Bohém JazzMagazin [előfizethető a Bohém-honlapon](#)

évi 10.000 Ft-ért, vagy 6x2.000 Ft-os részletekben (összesen 6 szám)!

Első ízben adták át „A kecskeméti kultúra mecénása” díjat

 A Bohém Ragtime Jazz Band vezetője, Dr. Ittész Tamás díjat alapított „A kecskeméti kultúra mecénása” néven. A díjat olyan cégvezető kaphatja, aki sokat és kitartóan áldozott a kecskeméti kulturális rendezvények, intézmények támogatására, mintegy cégfilozófiájában is vallva a kulturális mecenatúra fontosságát. Az

elegáns, homokfúvott üvegből készült díj mellé a díj alapítója minden évben 100 ezer forintot is felajánl a díjazott cége részére, azzal a kimondott kéréssel, hogy az összeget (akár azt meg is toldva) forgassa vissza a kecskeméti kultúrába. Kikötés, hogy a díjat alapító zenekarát és az általa rendezett fesztivált, illetve a Kecskeméti Jazz Alapítványt a díjazott nem támogathatja a díjból.

A díjat első ízben 2012. március 24-én, a XXI. Nemzetközi Bohém Ragtime & Jazz Fesztivál szombat esti koncertje keretében adta át az alapító az első díjazottnak, Tormási Attilának és a Tormási Kft.-nek. A cég az elmúlt húsz évben a Bohém Fesztiválok mellett a színház munkáját is támogatta és segített egyedi kulturális rendezvényeket is, valamint festőművészeknek nyújtott támogatást.

Az átadáskor Ittész Tamás elmondta, hogy a díjat évente kapja majd meg egy cég és vezetője, s várják azon kecskeméti kulturális együttesek, kulturális területen tevékenkedő civil szervezetek és magánszemélyek csatlakozását a kezdeményezéshez, akik fontosnak tartják a mecenások elismerését egy olyan díjjal, aminek odaítélésében egy, a teljes kecskeméti kulturális spektrumot lefedő kuratórium dönt.

A díjat Tordai Róbert tervezte, s a kivitelező Nagy Dezső Sándor üvegszobrász idén egy saját szobrát is felajánlotta, kifejezve az első díjazott, Tormási Attila iránti megbecsülését. A díjat alapító Ittész Tamás szándékai szerint a díj átadására a jövőben nem a Bohém Fesztiválon, hanem más kiemelt kulturális rendezvény keretében kerül majd sor, vélhetően a Tavasz Fesztivál ideje alatt.

Joseph Paul Muranyi

(* 1928. január 14.,
Martins Ferry, OH,
† 2012. április 20.,
New York, NY)

Vártuk a hírt, vártuk tulajdonképpen régóta, mégis szíven ütött: nincs már az élők sorában Joe bácsi, Louis Armstrong zenekarának utolsó klarinétosa. Joe egyike volt a kevés utolsó mohikánoknak, akik még játszhattak a legnagyobb jazz-zenészekkel, akiknek az életútja önmagában kész jazz-történet. Ráadásul Joe-nak hihetetlen lexikális tudása is volt, amit zenésztársai és az elméleti szakemberek egyaránt csodáltak. A történeteivel pedig könyveket lehetne megtölteni.

Ohio államban született ugyan, de izing-vérig magyar volt, otthon magyarul beszéltek, szülei és a velük élő nagymama magyar zenéket hallgattak. Édesapja Mezőkövesdről, édesanyja a Győr melletti Börcsről származott. Az amerikai közegben, amerikai iskolákban Joe persze amerikaivá vált, de magyarságát nem csak megőrizte, de büszke is volt rá. Nem nagyon volt olyan amerikai zenészkollégája, aki ne tudta volna, hogy Joe Murányi magyar. A New York-i Columbia Egyetemre ment tanulni, utána lemeztársaságoknál dolgozott, katalogizált, s lemezborító szövegek szavait írta.

Közben persze zenélt, rendületlenül. New York-ban már 18 évesen beülhetett a legendás Bunk Johnson zenekarába „jamelni”, tanult Lennie Tristanónál, játszott szinte mindenkivel, aki számított, Eddie Condon-tól Bobby Hackettig. A Village Stompers-szel a slágerlistára is felkerültek, mígnem 1967-ben Lajos klarinétost keresett, s az akkor harminckilenc éves Joe Murányira esett a választása. Az ezt követő négy év Joe egész életére kihatással volt. Ő már örökre Armstrong klarinétosa maradt, pedig nagyszerű zenészek voltak később is a partnerei. Játszott másfél évtizedig a trombitás Roy Eldridge-dzsel, tagja volt a World's Greatest Jazz Bandnek, s talán legkülönlegesebb felvételeit a Classic Jazz Quartet-tel készítette. Ez utóbbi együttes (Dick Sudhalter – trombita, Joe Murányi – klarinét, Marty Grosz – gitár, Dick Wellstood – zongora) szerintem a huszadik század második felének egyik legkreatívabb és leginnovatívabb jazzformációja volt. Joe büszke is volt a dupla CD-jükre, van otthon egy dedikált példányom.

Joe született tanító volt. S mint a jó tanítónak, óriási tudás volt a fejében. Ha mutattak neki egy régi felvételt, rögtön mondta, hogy hol és mikor rögzítették, kik a zenészek és felhívta a figyelmet néhány zenei megoldásra, érdekességre, egyes zenészek sajátos stílusjegyeire. De leginkább ő mutogatott felvételeket. Nekem is van itthon néhány kazettám, amiket ő másolt össze nekem kedvenc jazzfelvételeiből. Azért, hogy hallgassuk, tanuljunk. Ha együtt voltunk, mindig mesélt, s mindig lehetett tanulni a történeteiből. Jazztörténetet, életbőlseleket. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy Coleman Hawkins hogyan csinálta vajon ütészzerű virtuóz staccatóját. A technikai trükkre voltam kíváncsi, Joe pedig egyszerűen a szívére mutatott. De fizikailag honnan csinálja, erősködtem. Mosolygott és szó nélkül ismét a szívére mutatott. Sokszor vezetett rá arra, hogy a legnagyobb dolgok milyen egyszerűek.

1990-ben találkoztunk először, amikor meglátogattam New York-i lakásában. Felhívtam, bemutatkoztam, meghívott. Kedves volt, érdeklődött, körbemutogatta az Armstrong-ereklyéit, adott egy nagylemezt dedikálva, majd egy húszdolláros, hogy vegyek valamit a kínaiban, éhen ne haljak neki... Két hónappal később Connecticutban a jazzfesztiválon a közönségben ültem, Joe meglátott és a színpadról elkezdett integetni nekem. Büszke voltam, hogy megismert és emlékezett a nevemre. Később is büszke voltam, amikor együtt játszottunk és megdicsért, vagy amikor Oslóban a felesége helyett engem vitt el a Benny Carterrel rendezett zártkörű sajtóbeszélgetésre, meg amikor szöveget írt a dalomhoz (Joe's Swing). A legbüszkébb mégis talán akkor voltam, amikor a 80. születésnapja tiszteletére rendezett kecskeméti koncert után azt mondta, hogy ilyen jól színpadon Armstronggal érezte magát. Ebben nyilván sok túlzás volt, de fel volt dobódva, az biztos, és a koncertért kölcsönösen hálásak voltunk egymásnak.

Sokat játszottunk együtt. 1992-től mintegy tíz éven át minden évben összehozott minket a sors. Néha csak egy-egy koncertre, néha hosszabb turnéra. Az utóbbi tíz évben már ritkábban voltunk együtt a színpadon, de a kecskeméti, kaposvári, debreceni, lillafüredi, mezőkövesdi, tatai, szegedi, salgótarjáni, oslói, bánki fellépések mind különleges emlékek. Amikor nem találkoztunk, néha írt egy levelet, később emailt, néha felhívott telefonon. Hiányozni fog, ahogy beleszólt a telefonba: „Hi, hi, this is Joe. Hogy vagy?” Az is hiányzik, már most, ahogy személyes találkozáskor megölelt. Több szeretetet és tiszteletet kaptunk tőle, magyar zenészek, mint amennyit mi adtunk egymásnak. Játszott szinte minden magyar zenekarral, s lemezt is készített a Bohémeken kívül Benkőékkel, a Storyville Jazz Banddel, a

Jazz Steps-szel, az Orient Dixieland Jazz Banddel és a Joe Laux Swingpolice-szal. 2004-től 2009-ig Joe volt a bánki Louis Armstrong Jazzfesztivál házigazdája, ő avatta fel a Tó Hotel kertjében az egyetlen magyarországi Armstrong-szobrot is.

Mezőkövesdre mindig ment, ha tehetne, még háza is volt ott, örökségként. Egyszer én vittem el Kövesdre, a házat később ráhagyó Korpa Péter bácsi nevű rokonához, aki jókedvében énekelgetett. Joe-nak az egyik nóta nagyon tetszett, s mondta, hogy én tanult ember vagyok, le tudom-e jegyezni Péter bácsi vicces pajzán népdalát. Elképedt, mikor két éneklés után készen voltam dallammal, ritmussal, szöveggel. Utána még a kocsiiban is elénekelte velem párszor a „mezőkövesdi népdalt”. 2008-ban, 80. születésnapja tiszteletére Mezőkövesd díszpolgára lett. A matyómagyar, ahogy magát hívta. Amerikában csak Joe-ként emlegették, de Louis Armstrong viccesen Josephus-nak hívta mindig. A színpadon pedig a nagy fekete énekesnő után Joe Ma Rainy-nek.

2010 őszén meglátogattuk, négyen, a bánki fesztivál szervezői. Gyenge volt, bottal és járókerettel járt, de lelkesen beszélgetett velünk, eljátszotta az Ott fogsz majd sírni néhány sorát (ezt a számot minden koncertjén el kellett játszani), felvételre énekelte egy Oh Yeah-t az Oh Yeah Day fővédnökeként és Armstrong-felvételeket mutogatott. Most, utolsó hónapjaiban is, amikor csak meglehetett, a látogatóival (s a jazzmuzikusok sorra vizitáltak nála) gyakran hallgatott Armstrong-felvételeket. Legjobban Scott Robinsonnal szeretett zenét hallgatni a kórházi ágyon. Scott egyébként is Joe nagy kedvence volt. Március 30-án Scott megvette Joe féltve őrzött két magyar Stowasser tárogatóját, hajnali négyig rendbetette az egyiket, majd másnap este a Lincoln Centerben játszott egy számot tárogatón Joe Murányi tiszteletére.

Az is kisebb csoda volt, hogy idén még látogatni lehetett Joe-t: karácsonykor három hétig tartó kómába esett, de abból még visszajött. Hihetetlen akarat- és életerejű volt, a három éven keresztül tartó dagantos- és szívműtéteket nem sokan bírták volna. Korábban sokszor voltak fájdalmai is, de az utolsó hetekben sokat aludt, hosszabb időszakokra ritkán volt igazán magánál.

Halála előtt egy héttel írta emailben norvég felesége, Jorun, hogy most már az lenne a legjobb, ha az Úr magához venné Joe-t minél előbb. Végül fájdalmak nélkül, békében halt meg. 2012. április 28-án, szombaton temették szűk családi körben, lánya lakhelyén, New York-tól északra Hartsdaleben a Ferncliff temetőben (Ferncliff cemetery, Hartsdale, Westchester county). Isten veled, Josephus!